

Als we geen rekening willen houden met genetische verschillen tussen groepen moet er altijd weer geld naar onhaalbare gelijke uitkomsten

Posted on 21 maart 2026 by Arnout Jaspers

Vorig jaar publiceerde ik een Zebra-boekje over statistiek. Dit zijn boekjes over een wiskundig onderwerp, gericht op bovenbouw-scholieren en leraren wiskunde. Tussen alle andere bedrijven door deed ik er een half jaar over om de, nogal rekenintensieve, eerste versie te produceren, maar daarna volgde een redactioneel proces met anonieme *reviewers* dat bijna drie jaar geduurd heeft. Een van de redenen was, dat er ook mensen uit het onderwijs in die redactiecommissie zaten.

Ik had me tot dan toe niet gerealiseerd, hoe woke het onderwijs al geworden is. In dat boekje gaat het onder meer over statistische verdelingen, en hoe ongelijk extreme uitschieters verdeeld zijn bij vrijwel identieke verdelingen. Je houdt scholieren niet bij de les met een theoretische verhandeling, dus ik paste dat toe op de lichaamslengte en het IQ van mannen en vrouwen.

Genetisch bepaalde groepsverschillen

Het is evident dat mannen langer zijn dan vrouwen. Daar kun je allerlei nuanceringen aan toevoegen – sommige vrouwen zijn langer dan 90 procent van de mannen, Nederlandse jonge vrouwen zijn gemiddeld langer dan Indonesische mannen, enzovoort – maar toch is dit een onomstreden uitspraak over een genetisch bepaald verschil tussen groepen mensen. Dit ligt niet 'gevoelig'.

Maar net zo bestaat er een groepsverschil qua IQ tussen mannen en vrouwen. Een IQ-test bestaat uit 'talige' items en 'wiskundig/ruimtelijke' items, en vrouwen scoren gemiddeld wat beter op de talige items, terwijl mannen gemiddeld wat beter scoren op de wiskundig/ruimtelijke items. Als het over IQ gaat, blijft nooit onvermeld dat mannen en vrouwen gemiddeld hetzelfde IQ hebben (per definitie voor allebei 100), maar er wordt nooit bij gezegd, dat dit het resultaat is van het fine-tunen van de test. Immers, als je meer wiskundig/ruimtelijke items zou opnemen, zouden mannen een hoger IQ hebben dan vrouwen, en omgekeerd voor het opnemen van meer talige items. Dat heeft verrassende consequenties voor de extreme oververtegenwoordiging van mannen in typische nerd-beroepen als computerprogrammeur. Dat hoeft helemaal geen kwestie van discriminatie of cultureel bepaalde stereotypen te zijn; simpele statistiek kan dat al verklaren, mits je iets dieper kijkt dan alleen naar gelijke gemiddeldes.

Ik rekende een hypothetisch voorbeeldje door met mannen die 7,5 IQ-punten hoger scoren dan vrouwen op de wiskundig/ruimtelijke items, waarbij uiteraard gold dat vrouwen hetzelfde voordeel hebben op de talige items. Dit bleek al heel 'gevoelig' te liggen bij een van de *reviewers*: 'Mannen worden al zo lang bevoordeeld, wanneer komen vrouwen nu eens aan de beurt!'

Eind van het liedje was, dat ik het spiegelbeeld van dit voorbeeld moest doorrekenen, waarin vrouwen 7,5 IQ-punt beter zijn dan mannen op de talige items, zodat de verdeling voor de vrouwen in de grafiek rechts van die van de mannen kwam te liggen (aan de hoog-IQ kant), en niet links daarvan, zoals in mijn oorspronkelijke grafiek. Inhoudelijk was dat lood om oud ijzer en twee kanten van dezelfde medaille, maar puur optisch scoorden de vrouwen nu beter dan de mannen, dus dat mocht wel in het Zebra-boekje.

Verschillen in IQ tussen rassen

Bovenstaande illustreert, dat we in een enkel geval niet moeilijk doen over genetisch bepaalde groepsverschillen, maar dat je al snel tegen de grenzen van de woke-taboes oploopt. ‘Mannen zijn langer dan vrouwen’ kan gewoon, ‘mannen en vrouwen scoren verschillend op een IQ-test’ kan nog net, maar het moge duidelijk zijn, welk woke mijnenveld je betreedt als je openlijk gedachten hebt over verschillen in IQ tussen rassen.

Over die verschillen zijn, vooral in de VS, veel data beschikbaar: zwarte Amerikanen scoren zeker 10 punten lager dan blanken, en die scoren weer 5 punten lager dan Aziaten, terwijl Joden nog net iets beter scoren dan de Aziaten. De hamvraag is uiteraard: hoe komt dat? Als je dan één stap verkeerd zet, trap je op een woke personeelsmijn.

Nathan Cofnas

Het enige toegelaten antwoord aan universiteiten is namelijk, dat deze zwarte achterstand volledig te wijten is aan discriminatie door blanken, subsidiair het systemisch racisme van de door blanken gedomineerde maatschappij.

Academici die dit in twijfel durven te trekken, al was het maar als hypothese, zijn zeer zeldzaam. Waarom dat zo is, zien we aan de ophef die er nu is over de aanstelling aan de universiteit van Gent (als postdoc, een bescheiden startersfunctie op de academische apenrots) van Nathan Cofnas. Cofnas had een baan aan Cambridge University, maar is vorig jaar ontslagen vanwege zijn denkbeelden over erfelijke groepsverschillen tussen mensen.

Nu Gent hem academisch onderdak biedt, is ook daar de pleuris uitgebroken onder een deel van staf en studenten. Er gaat een open brief rond die eist dat de aanstelling ongedaan gemaakt wordt, vanwege opvattingen die ‘*beneath contempt*‘ zouden zijn, vrij vertaald: ’te walgelijk voor woorden’. Steun is er ook: ruim honderd academici, waaronder wereldberoemde als Steven Pinker, ondertekenden een open brief waarin ze Cofnas’ aanstelling juist steunen. Niet omdat ze het met zijn opvattingen eens zijn, zo wordt door menigeen benadrukt, maar omdat de universiteit ruimte moet bieden aan tegendraadse denkers.

Erfelijkheidsrevolutie

Hoe walgelijk zijn de opvattingen van Cofnas? Anders dan bij veel academici, hoeven we daarvoor geen obscure vakpublicaties door te vlooien, want hij heeft een eigen nieuwsbrief waarin hij heel duidelijk is over zijn programma, dat hij de *hereditarian revolution* (de erfelijkheidsrevolutie) noemt.

Hoewel hij toegeeft dat het nog niet onomstotelijk bewezen is, staat voor hem vast dat rassen erfelijk verschillen qua IQ, en dat de maatschappij daar de consequenties uit moet trekken. Dat is het moment waarop zijn woke tegenstanders een rood waas voor de ogen krijgen en de megafoon pakken, als zouden zij de laatste verdedigingslinie zijn tegen het herinvoeren van de Apartheid en het neo-nazisme.

Cofnas wil de woke elite overtuigen

Maar dat is geenszins Cofnas' bedoeling. Hij erkent dat veel mensen die ogenschijnlijk aan zijn kant staan, 'laag-IQ witte supremacisten' zijn, die het om de verkeerde redenen met hem eens zijn. Cofnas wil juist de woke elite, de zogheten hoogopgeleiden, overtuigen van zijn erfelijkheidsrevolutie. Hun consensus is nu, dat alle verschillen in uitkomst tussen bevolkingsgroepen te wijten moeten zijn aan discriminatie. Vrouwen zijn de helft van de bevolking, dus de helft van alle CEO's, hoogleraren en ministers moet vrouw zijn. Zwarten vormen in de VS een x-percentage van de bevolking, dus moet x procent van de natuurkundigen, dokters en advocaten zwart zijn. Als Cofnas een punt heeft, zijn de enorme inspanningen op het gebied van onderwijs, gezondheid en sociale zekerheid die proberen de bestaande ongelijkheden op die punten recht te trekken, grotendeels weggegooid geld.

Woke racisme

Een concreet voorbeeld is volgens hem de selectie van studenten voor Amerikaanse top-universiteiten: 'Als Harvard studenten zou toelaten louter op basis van hun academische kwalificaties, zou Harvard voor 43 procent Aziatisch zijn, 38,4 procent blank, 0,7 procent zwart en 2,4 procent hispanic.' In feite laat Harvard slechts 19 procent Aziaten toe, maar 10 procent zwarten en 10 procent hispanics. Het komt er dus op neer, dat uitstekend presterende Aziaten en Amerikanen van Aziatische afkomt in grote getale opzij worden geschoven ten bate van veel slechter presterende zwarten en hispanics. Hier zijn meerdere rechtszaken over gevoerd,

maar dit woke racisme werd tot aan de hoogste rechter door universiteiten succesvol verdedigd met een beroep op de intrinsieke waarde van diversiteit en gelijkheid.

In het geval van deze universiteiten is het heel duidelijk, maar dit woke racisme heeft zich ook buiten de VS al breed verspreid in de maatschappij, ook in Europa. De maatschappelijke schade van dit soort 'diversiteit' is enorm, en wordt zwaar onderschat. Het dogma dat genetisch bepaalde groepsverschillen tussen mensen niet kunnen bestaan, dwingt af dat het beleid altijd gericht moet zijn op gelijke uitkomsten. Dit dogma pleit ook bij voorbaat elke etnische groepering vrij van, bijvoorbeeld, hogere criminaliteit of een hoog percentage aan gezinnen zonder vader. Daar moet een sociologische verklaring voor zijn, die dan linksom of rechtsom neerkomt op achterstelling en historisch onrecht.

Altijd een groep die schuldig is

Zolang die gelijke uitkomsten nog niet gerealiseerd zijn, moet er altijd weer meer geld naar beleid dat die onhaalbare gelijke uitkomsten moet bewerkstelligen. En ondertussen is er dan altijd een groep die schuldig is aan deze ongelijkheid, namelijk, in westerse landen, de blanke autochtonen, of meer specifiek blanke autochtone mannen.

Ik heb er nog even over gedacht om in dat Zebra-boekje over IQ-verschillen tussen rassen te beginnen, en waarom maar 2 procent van de natuurkundestudenten in de VS zwart is, maar daar heb ik in een vroeg stadium wijselijk vanaf gezien. Dat laat ik graag aan Nathan Cofnas op de universiteit van Gent over.

Wynia's Week *brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week,* ***156 keer per jaar****, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. Doet u (weer) mee? Hartelijk dank!*